

NICK STEUR

Circuit X

© Giannina Urmeneta Ottiker

Nick Steur werd met zijn voorstelling A piece of time – moving pendulums & synchronizing metronomes geselecteerd voor Circuit X en mag daardoor rekenen op een grote tournee doorheen Vlaanderen. Sinds hij met FREEZE! in de prijzen viel op Theater Aan Zee, wordt het werk van deze sympathieke performance-artiest ook bij ons van nabij gevolgd. — Eva Decaesstecker en Filip Tielens

A piece of time bestaat uit een enorme piramidevormige constructie, omgeven door een heleboel metronomen. Hoe kwam je op het idee?

Nick Steur: “Ik zag een filmpje waarin drie metronomen op een plankje op rolletjes stonden en uit zichzelf begonnen synchroniseren. Dit principe vond ik zo fascinerend dat ik er verder onderzoek naar wilde doen om te kijken of ik er mijn diepere gevoelswereld mee kon communiceren. Met FREEZE! was het net zo: ‘wauw, die stenen kunnen op elkaar staan, maar wat kan ik hier nog mee doen?’. Uiteindelijk gaat het altijd om deze vraag, of ik nu vertrek vanuit een materiaal, een object of een situatie.”

Welke vraag onderzocht je dan bij A piece of time?

“Enerzijds was ik erg benieuwd welk effect het zou geven wanneer metronomen uit zichzelf synchroon gaan lopen en wat er zou gebeuren wanneer dit niet lukt. Ik vroeg me af of metronomen die niet synchroon willen lopen, misschien wel een soort van rebelse individuen zouden worden. Aan de andere kant was ik gefascineerd door de pendelbeweging die een metronoom maakt, maar evenzeer de draaibeweging van een pendule die zich rond haar eigen as wentelt.”

Welke rol speelt tijd in de voorstelling?

“Voor mij staat de metronoom voor de rechtlijnige tijdsbeleving zoals wij die als mensen zelf indelen. Het tweedimensionale getik van een metronoom symboliseert voor mij de afspraken die wij als

mensen zelf maken. Deze staan tegenover de natuurlijke cyclus van de tijd, bijvoorbeeld dat de aarde in 24 uur om haar as draait en dat de aarde om de zon cirkelt. De pendule in het midden van mijn constructie symboliseert dan deze natuurlijke tijdsindeling. Maar dit is mijn tijdsinterpretatie, ik leg ze alleszins niet op aan het publiek.”

In FREEZE! probeer je tot een stilstand te komen door het balanceren van stenen, terwijl A piece of time vooral over een continue beweging lijkt te gaan. Is dit een evolutie in je werk?

“De vorm is doorheen de jaren misschien wel veranderd, maar ik ben nog steeds met hetzelfde bezig, namelijk de zoektocht naar stilte en leegte via ruis. Bij FREEZE! is dat de audio-opname die de hele tijd speelt, tot deze plots wegvalt en ik in een oorverdovende stilte een balans probeer te vinden met de stenen. Eigenlijk is dit bij A piece of time ook zo. Ik ben lange tijd bezig om met het publiek op één lijn te komen. Het streven is het synchroniseren van de metronomen, het tot stilstand laten komen gebeurt immers vanzelf. Het is juist bijna een gevecht tegen die onvermijdelijke stilte met als oplossing – en dieper doel, voor mezelf – de acceptatie ervan.

Je hebt al op verschillende manieren het gebruik van tekst uitgetest in je voorstellingen. Via voice over in FREEZE!, door het schrijven op een raam in SPLIT!, live voor een publiek... Hoe zoek je die verhouding tussen tekst en beeld?

“Da’s een goede vraag... Ik heb eigenlijk een haat-liefde-verhouding met tekst. Ik vind dat mensen zich te hard vastklampen aan tekst, terwijl tekst voor mij slechts een secundaire functie heeft in de maatschappij. We ervaren eerst op een zintuiglijke manier beelden, en daarna komt er misschien tekst bij om deze beelden te kunnen analyseren en erover te kunnen communiceren. Als ik tekst gebruik in een voorstelling, is dat om andere lagen aan te boren dan ik met het beeldende doe. Sowieso probeer ik alle elementen die ik gebruik met elkaar te laten integreren alsof ze niet zonder elkaar kunnen.”

“Wat ik ook heel belangrijk vind, is dat de tekst in mijn werk direct over het ‘hier en nu’ gaat en niet enkel naar iets anders verwijst. Wanneer het publiek binnenkomt bij A piece of time, ben ik met potlood op de zitbankjes aan het opschrijven wat ik op dat moment hoor en zie. Ik improviseer dus, omdat ik geen tekst wil gebruiken die op voorhand vastligt en die er dan elke keer hetzelfde uitziet.”

Waarom zoek je telkens zo’n groot risico op tijdens je voorstellingen? Stenen die geen evenwicht vinden in FREEZE! of metronomen die soms niet synchroniseren in A piece of time: ben je dan niet bang voor mislukkingen?

“Ik denk dat dit voor een groot deel te maken heeft met het feit dat ik echt iets wil ervaren tijdens een voorstelling. Ik wil niet steeds hetzelfde trucje herhalen om het aan een publiek te laten zien. In die zin zit ik in de theaterwereld niet helemaal op mijn plaats omdat voorstellingen vaak keer op keer hetzelfde uitgevoerd worden. Het risico om krachten van buitenaf op je te laten inwerken wordt erg vaak geminimaliseerd. Bij een voorstelling geeft het publiek me anderhalf uur van hun leven om samen iets te kunnen meemaken. Ik wil dat we dan samen kunnen omgaan met onverwachte krachten die zich voordoen en dat het ‘hier en nu’ ook meespeelt. Het moment moet echt tellen, er moet een risico zijn dat het mislukt.”

Getagd A Piece of Time, Circuit X, interviews, Nick Steur Een reactie plaatsen